

Marija Solarević

PREKINUTA VEZA

Taru iz sna probudi oštra bol. Iz daljine može čuti kako se golemi dvadesetmetarski valovi razbijaju o metalne zidine i Kornjačine generatore. Na licu joj se pojavi grč. Mora skupiti jako puno snage da ustane.

Kornjača je gravitacijski disk koji drži stanicu na okupu i proizvodi svu energiju još otkad su je davno Zemljani sagradili i postavili koloniju na noge. Svijet počiva na njenim leđima. Kao i Tarina nesreća.

Izdahnuvši, okrene se i baci na pod. Bol je jača sa svakim novim slojem svijesti. *Greetings From Earth*, razglednice pune pop-arta i starih bogova idola stvaraju užasnu zbrku na zidu. Tara grabi kutiju s injekcijama i ubode jednu u vlastito meso tako da se može dovući do mjesta gdje je sinoć odbacila biomehaničke navoje za koljena i noge. Jednom kada ih učvrsti, preuzimaju težinu tijela na sebe i dozvoljavaju normalan pokret. No, ne pružaju elektrostimulaciju mišića pa tijelo atrofira. Nije imala novaca za taj model, a sada joj je i prekasno. U takvom je škripcu da joj jedino nova koljena kakva su znali proizvoditi i ugrađivati na Zemlji mogu pomoći, tako je čula na videoprijenosima koje je stalno gledala. Tamo su preživjela sva znanja koja su ovdje zaboravljena.

Put je skup i moraš spavati u dugoj hibernaciji, ali ipak, potpuno je izvediv. Još samo malo i imat će dovoljno novaca, iako joj je želudac u grču od stalnog trganja za poslom i stavljanja sa strane, umjesto da kao svaka druga cura troši ono što ima i uživa u svemu što ova 24-satna turistička atrakcija nudi.

Na uličnom videoprikazivaču prolaznici gledaju najnovije vijesti sa Zemlje. Totalno je sranje što moraju čekati barem dvadeset godina za svaki pojedini prijenos. Tko zna što se sada tamo događa. Tara ima previše vremena za postavljanje šminke pa joj misli lutaju. Obavezno natapka dlanove prahom od magnezija, jer to nagriza sluzavu kožu izvanzemaljki koje rade za kikiriki i krađu gaže. Moraju dobro paziti da ne dotaknu ista mjesta koja će Tara dirati tijekom večeri.

Ulica je ista kao i sve druge, prepuna *peekaboo show*-programa, *darkrooma*, kockarnica, *delight districtsa*. Svi su ti objekti hramovi gdje se poštuju vrijednosti starih zemaljskih bogova poroka. Tara više nije religiozna, ali je jedan od alata kojime fanovi dostižu svoj cilj: najveći status putem ultimativnog trošenja. To joj osigurava život i nadu u ozdravljenje veće od onoga što joj ova stanica može pružiti.

Osjeća se kao teretni konj dok znoj curi s nje, a opet voli reflektor ispod kojeg je snimaju. Ima umjetne grudi, jer su estetske nadogradnje ovdje uobičajena stvar. Osjeća njihovu težinu kada se izvrne naopako, držeći se bedrima za klizavu štangu.

Jedan od fanova joj prilazi, baca novac po njenom računu. Izrazito pijan, a pun nekakve čudne tjeskobe.

„Želiš li da izvedem privatni ples za tebe?“

„Da! Ovaj... zapravo ne“, unervozio se, stisne i opusti šake nekoliko puta, „želim ići odavde.“

Pogleda njezine metalne navoje. „Možeš li hodati sama?“

Tara se osmjehne sa sjajem u uglu oka. „Mogu sve što treba.“

Čovjek je mirisao na lov.

Obukla je kostim i krenula za njim sve do plaže. „Zovem se Sen.“ - kaže joj. „Radim za filmski studio.“

„To je tako privlačno. Ti si važan čovjek. Donosiš odluke i zaslužuješ se opustiti nakon posla“, započne ona šablonizirani govor.

„Ne, nisam donositelj odluka. Ja sam snimatelj.“

„Zar to nije automatizirano?“

„Moj posao nije.“

„Onda... što si zadnje snimio?“

„Današnje vijesti.“

„Ne razumijem.“

„Snimio sam vijesti sa Zemlje.“ - kaže plačnim glasom kao da je dugo zadržavao tu tajnu u sebi. Zagnjuri glavu u dlanove, a cigaretu spusti u pijesak. „Odjednom su prijenosi stali. Nitko ne zna što se dogodilo. Studio je iskoristio priliku za zaradu. Već smo neko vrijeme potpuno sami.“

Tara se u svom svjetlucavom kostimu privine bliže i potone duboko u umjetni pijesak. Osjećala se kao da ju je netko šutnuo u donji dio trbuha. Snaga je iscurila kroz zdjelicu van. Teškom mukom proguta vlastitu slinu protežući pogled preko obzora, daleko preko Kornjačina ruba.

„Potpuno sami.“ - ponovi njegove riječi i osjeti njihovu težinu. Na trenutak je pomislila na sve ljude koji više ne postoje, ali jedino što je budilo ikakav osjećaj bila su koljena koja sada nikada neće dobiti.